

Sygn. akt II AKa 157/18

Lublin, dnia 28 września 2018 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Grażyna Jakubowska
Sędziowie:	SA Jacek Michalski SO del. do SA Agnieszka Chaciej (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Agnieszki Walewskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 roku

sprawy:

1. **Ł. W.** syna M. i L. z domu P., urodzonego 26 października 1996 roku w K.,
2. **J. K.** syna J. i A. z domu Z., urodzonego (...) w R.,
3. **A. K.** córki S. i G. z domu L., urodzonej (...) w R.
4. **K. R.** syna D. i M. z domu K., urodzonego (...) w R.

oskarżonych o czyny z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora wobec oskarżonych: Ł. W., J. K. i K. R. oraz obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 21 marca 2018 roku, sygn. akt II K 136/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do Ł. W. i J. K. ten sposób, iż:

- ustala, że udzielili oni małoletnim P. P. (1) i J. C. środka odurzającego w postaci marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej ustalonej osoby i czyn ich kwalifikuje z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierza im kary po roku pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;
- na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych do informowania kuratora o przebiegu okresu próby w terminach co 6 (sześć) miesięcy;

II. w pozostałej części, w tym w stosunku do A. K. oraz K. R., zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. G., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w R., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych Ł. W. i J. K. od zapłaty kosztów sądowych za obie instancje, a A. K. i K. R. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Ponieważ wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego złożył jedynie obrońca oskarżonego J. K., Sąd – w trybie art. 423 § 1 kpk w zw. z art. 458 kpk - ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, których dotyczy wniosek.

Prokurator oskarżył:

Ł. ukasza M. W. o to, że:

I. w okresie od czerwca 2016 roku do października 2016 roku w R., w datach bliżej nieustalonych, w krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nie mniej niż dwadzieścia razy małoletnim P. P. (1) oraz J. C. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10 gram za kwotę 600 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art.12 k.k.

II. w okresie od lutego 2017 roku do kwietnia 2017 roku w R., w datach bliżej nieustalonych, w krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mniej niż piętnaście razy udzielił małoletnim J. C. i P. P. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7,5 grama za kwotę 450 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od maja 2016 roku do maja 2017 roku w R., w datach bliżej nieustalonych, krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie, nie mniej niż 150 razy udzielił A. K. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 22,5 grama o wartości około 1500 zł,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art. 12 k.k.:

J. K. o to, że:

IV. w okresie od czerwca 2016 roku do października 2016 roku w R., w datach bliżej nieustalonych, w krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nie mniej niż dwadzieścia razy udzielił małoletniemu P. P. (1) oraz J. C. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 10 gram za kwotę 600zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art.12 k.k.

V. w okresie od lutego 2017 roku do kwietnia 2017 roku R., w datach bliżej nieustalonych, krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mniej niż piętnaście razy udzielił małoletnim J. C. i P. P. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 7,5 grama za kwotę 450 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) i art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

VI. w okresie od maja 2016 roku do maja 2017 roku w R., w datach bliżej nieustalonych, krótkich odstępach czasu w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie, nie mniej niż 150 razy udzielił A. K. środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 22,5 grama o wartości około 1500 zł,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017.783 t.j. z dnia 14 kwietnia 2017 roku) w zw. z art.12 k.k.

Sąd Okręgowy w Radomiu w II Wydziale Karnym **wyrokiem** z dnia 21 marca 2018 roku w sprawie o sygnaturze II K 136/17:

- w granicach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, w tym: w pkt I, II i III **Ł. W.** oraz w pkt IV, V i VI **J. K.** uznał za winnych tego, że: w okresie od czerwca 2016 r. do końca kwietnia 2017 r. w datach bliżej nieustalonych w R., wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i wbrew przepisom ustawy udzielili ułatwiając innym osobom użycie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, tj. marihuany, a w tym:

- także wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą ułatwili użycie trzydzieści pięć razy małoletnim P. P. (1) i J. C. w ilości łącznej 17,5 grama w ten sposób, że pośredniczyli w transakcji kupna-sprzedaży tego środka małoletnim,

- dziewięćdziesiąt razy A. K. w ilości łącznej 15 gram,

tj. czynu z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza każdemu z nich jednocześnie karę po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności oraz po roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;

- na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego J. K. przepadek zatrzymanych jako dowody rzeczowe przedmiotów określonych w postanowieniach w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 5 lipca 2017 r. k. 180 i 184;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 maja 2017 roku godz. 17:10 do dnia 30 maja 2017 roku godz. 18:00,

- zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiedli **obrońca oskarżonego i prokurator**.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości co do J. K. i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego wyroku, a mianowicie art. 7 kpk poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie zeznań P. P. (1) i J. C., a także dowodu w postaci zapisu fragmentu rozmów pomiędzy A. K. i P. P. (1), z których jednoznacznie wynika, iż substancje odurzające małoletni otrzymywali jedynie od oskarżonej, zaś oskarżony J. K. nie pośredniczył w żadnej transakcji kupna – sprzedaży takich środków i nie ułatwiał ich użycia małoletnim P. P. (1) i J. C., co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych i stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 58 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy w rzeczywistości jego zachowanie wyczerpuje jedynie znamiona określone w art. 58 pkt. 1 niniejszej ustawy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. miał wiedzę oraz świadomość w jakim wieku w dacie zarzucanego oskarżonemu czynu byli P. P. (1) i J. C., podczas, gdy J. K. był dla wymienionych osobą obcą i nie utrzymywał z nimi żadnych kontaktów czy stosunków koleżeńskich i w konsekwencji nie mógł znać rzeczywistego wieku wymienionych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z opisu czynu tego, że J. K. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą ułatwił użycie środka odurzającego 35 razy małoletnim P. P. (1) i J. C. w ilości łącznej 17,5 grama w ten sposób, że pośredniczyli w transakcji kupna – sprzedaży tego środka małoletnim i w konsekwencji wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 58 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na art. 58 ust. 1 tej ustawy i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres próby 1 roku.

Prokurator zaskarżył wyrok wobec oskarżonych Ł. W. i J. K. w całości na ich niekorzyść.

Zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a przejawiający się w uznaniu, iż oskarżeni Ł. W. w zakresie czynów z pkt I i II aktu oskarżenia, zaś J. K. w zakresie czynów z pkt IV i V aktu oskarżenia dopuścili się ich nie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas, gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w logicznym ze sobą powiązaniu daje jednoznaczne podstawy do przypisania tym oskarżonym działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w konsekwencji zakwalifikowania tych czynów w pkt I i IV jako określonych w art. 59 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, zaś w punkcie II i V z art. 59 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

2. obrazę przepisów postępowania karego, która miała wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegającą na przeprowadzeniu w sposób jednostronny, niepełny, dowolnej oceny materiału dowodowego wbrew regułom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, co prowadziło do poczynienia ustaleń na wybiórczo przeanalizowanym materiale dowodowym i skutkowało błędnymi ustaleniami Sądu I instancji w zakresie oceny braku działania przez oskarżonych Ł. W. i J. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co w efekcie miało istotny wpływ na wynik postępowania.

Oskarżyciel wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i w zakresie czynów zarzuczanych Ł. W. i J. K. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Analizując jej zarzuty zauważyć należy, że w zarzucie pierwszym (dotyczącym obrazy przepisów postępowania) skarżący kwestionuje w ogóle fakt pośredniczenia oskarżonego w sprzedaży środków odurzających P. i C., a w drugim (gdzie podnosi błąd w ustaleniach faktycznych) kwestionuje już li tylko świadomość J. K. co do wieku wyżej wymienionych. Niezależnie jednak od prawidłowości sformułowania i zakwalifikowania powyższych zarzutów, należy odnieść się do każdego z nich.

Błądzi obrońca, gdy wskazuje, iż Sąd Okręgowy błędnie ocenił materiał dowodowy w zakresie, w jakim uznał za wiarygodne te dowody, które wskazywały, że J. K. świadomie pośredniczył w sprzedaży marihuany P. P. (1) i J. C.. Trudno zarzucić, iż sąd meriti błędnie ocenił te dowody, które wskazywały na to, że małoletni otrzymywali marihuanę jedynie od oskarżonej, skoro takie ustalenia faktyczne sąd ten poczynił. Sąd Okręgowy na str. 1- 2 uzasadnienia wskazał, że ustalił, iż rzeczywiście P. P. (1) i J. C. wręczali pieniądze na marihuanę A. K., a następnie to ona przekazywała im środek odurzający. Rzecz jednak w tym, że o odpowiedzialności J. K. świadczy nie świadomość P. P. (1) i J. C. co do tego, kto rzeczywiście kupował dla nich narkotyk, ale świadomość J. K. dla kogo środki te kupuje. Jednak już dowody w tym zakresie obrońca oskarżonego w swojej apelacji pomija. Tymczasem zarówno z wyjaśnień A. K., jak i z wyjaśnień Ł. W. wynika jednoznacznie, że oprócz wspólnego palenia marihuany z A. K., obaj: Ł. W. i J. K. pośredniczyli w zakupie marihuany dla P. P. (1) i J. C., w ten sposób, że otrzymywali pieniądze od A. K. (które ta wcześniej uzyskiwała od P. P. (1) i J. C.), a następnie kupowali marihuanę od K. R., którą przekazywali A. K.. Zarówno A. K., jak i Ł. W. potwierdzili, że W. i K. mieli świadomość, że „załatwiane” w ten sposób narkotyki są dla P. P. (1) i J. C. („wiedział, że kiedy nie zrzucali się na marihuanę wspólnie, K. brała od nich marihuanę dla C. i P.”, „W. i K. wiedzieli, że narkotyk przeznaczony jest dla P. i C., bo sama im o tym mówiłam”). W świetle tych dowodów zasadnie uznał Sąd Okręgowy, iż wyjaśnienia J. K. w zakresie, w jakim zaprzeczał, że pośredniczył w zakupie marihuany z przeznaczeniem dla P. P. (1) i J. C. stanowią li tylko przyjętą linię obrony.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut apelacji zmierzający do wykazania, iż J. K. nie wiedział, lub nie godził się na to, że P. P. (1) i J. C. są osobami małoletnimi. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż w świetle wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 września 2012r. (II AKa 206/12) nie jest wymagana jego jednoznaczna i konkretna wiedza oskarżonego o tym, iż osoba, której sprzedaje narkotyk, nie ma ukończonych osiemnastu lat. Świadomość sprawy co do tego faktu winna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność. Tymczasem sam J. K. w swoich wyjaśnieniach wskazał, że uważał, że P. i C. mają 17-18 lat, ale dokładnie nie znał ich wieku. Powyższe wskazuje jednoznacznie, że oskarżony brał pod uwagę, iż osoby, którym „załatwiał” marihuanę mogą mieć mniej niż 18 lat i godził się na to. Dodając do tego wyjaśnienia A. K., która podała, iż W. i K. wiedzieli ile lat mają P. i C., gdyż znali się z osiedla oraz obserwację sądu a quo, wskazującą na to, że „nawet w czasie składania zeznań obaj wyglądali na osoby niepełnoletnie”, Sąd Apelacyjny nie ma żadnej wątpliwości co do tego, że J. K. co najmniej przewidywał i godził się na to, że osoby, dla których „organizował” marihuanę, są osobami małoletnimi.

Na uwzględnienie zasługiwała natomiast apelacja prokuratora, wywiedziona na niekorzyść J. K..

Przypomnieć należy, że oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonym Ł. W. i J. K. w pkt I i II oraz IV i V aktu oskarżenia popełnienie zbrodni z art. 59 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (oskarżyciel przyjął, że udzielając marihuany P. P. (1) i J. C. oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej). Sąd Okręgowy, zmieniając opis czynu uznał, że obaj oskarżeni dopuścili się w ramach zarzucanych im w pkt I-VI aktu oskarżenia, działając wspólnie i w porozumieniu, popełnienia jednego czynu zabronionego z art. 58 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, eliminując stwierdzenie, jakoby działali oni w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Pisemne motywy wyroku nie zawierają jednocześnie żadnego wyjaśnienia, z jakich powodów sąd ten nie podzielił kwalifikacji prawnej zaproponowanej przez prokuratora i dokonał w/w zmiany.

Z dokonaną przez Sąd Okręgowy prawno – karną oceną ustalonego stanu faktycznego nie sposób się zgodzić. W tym miejscu podkreślić należy, że w świetle obowiązującego brzmienia art. 437 § 2 kpk brak było podstaw do uchylecia

wyroku w zaskarżonej na niekorzyść J. K. (i Ł. W.) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, jak domagał się tego prokurator.

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 14 października 2009r. (II Aa 170/09), gdzie wskazano, że znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane **niezależnie od tego czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych osobiście żadnej korzyści nie osiągnął.**

Zgodnie bowiem z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Dając prymat gramatycznej wykładni przepisu art. 115 § 4 k.k. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę (podobnie jak Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie II AKa 170/09), odstąpił od poglądu prezentowanego przez tut. sąd w wyroku z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie II AKa 57/06. /Prok.i Pr.-wkl. 2007/3/19, KZS 2007/3/47/, zgodnie z którym "inną osobą", której korzyść majątkowa może być traktowana jako cel działania sprawcy stanowiący znamię przestępstwa udzielenia narkotyku stypizowanego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie jest sprzedawca, u którego sprawca nabył narkotyk. Znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy inna osoba, i to także wówczas, gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą osobiście żadnej korzyści nie osiągnął. Podobne stanowisko w postanowieniu z dnia 15 listopada 2006 r. wyraził Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie II AKz 390/06/ LEX nr 284373/. "Taka interpretacja nie kłóci się z zasadą racjonalnego ustawodawcy, gdyż nie każdy zbywca środka odurzającego musi działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a tym samym pośrednik nabywając środek odurzający dla odbiorcy nie zawsze będzie działał w tym celu. Nietrudno sobie wyobrazić sytuację, gdzie kilka osób udziela sobie narkotyków w celu zwiększenia kręgu odbiorców w bliżej nieokreślonej przyszłości, a nie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czy osobistej" (por. uzasadnienie wyroku SA w Lublinie w sprawie II AKa 170/09).

Jeśli zatem, jak to miało w niniejszej sprawie, udowodnione zostało to, że osoba od której J. K. nabył narkotyki osiągnęła korzyść majątkową (bo przecież K. R. sprzedawał min. J. K. marihuanę), nie budzi zastrzeżeń zakwalifikowanie działania oskarżonego jako podjętego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji kwalifikowanej postaci przestępstwa z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2009 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485/.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok w stosunku J. K. (i do Ł. W.) ten sposób, iż:

- ustalił, że udzielili oni małoletnim P. P. (1) i J. C. środka odurzającego w postaci marihuany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej ustalonej osoby i czyn ich zakwalifikował z art. 58 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Za nadzwyczajnym złagodzeniem kary w stosunku do J. K. przemawiało przede wszystkim to, że jest on sprawcą młodocianym oraz, że uprzednio nie był karany za przestępstwa. Również rodzaj i ilość środków odurzających, co do których oskarżony ułatwił użycie, była taka, że wymierzenie kary 3 lat pozbawienia wolności w oczywisty sposób jawiło się, jako rażąco surowe.

Na podstawie art. w 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby. J. K. jest osobą młodą, niekaraną, posiadającą dobrą opinię środowiskową, jest uczniem szkoły średniej. Powyższe wskazuje, iż można przypuszczać, że w przyszłości nie popełni przestępstwa, a sam fakt toczącego się postępowania karnego w wystarczający sposób wdroży go na przyszłość do przestrzegania porządku prawnego. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego

obligatoryjnie w okresie próby pod dozór kuratora, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby w terminach co 6 (sześć) miesięcy.

Z tego względu, poza zmienioną częścią, zaskarżony wyrok w stosunku do J. K. na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk należało utrzymać w mocy.

Oskarżonego J. K., z uwagi na jego sytuację materialną i rodzinną zwolniono od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i określono, że wydatki wchodzące w ich skład ponosi Skarb Państwa.